

NORGES HØYESTERETT

Den 18. juli 2012 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Bårdsen, Falkanger og Normann i

HR-2012-01480-U, (sak nr. 2012/1078), sivil sak, anke over kjennelse:

A (advokat Morten Cruys Magnus Sagen)

mot

B AS (advokat Birgitte Rødsæther)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Anken gjelder lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse i arbeidsrettssak.
- (2) A ble 1. februar 2010 ansatt hos B AS. Han hadde først fire dagers opplæring, og arbeidet deretter i tre dager.
- (3) A oppfattet at han etter dette ble avskjediget fra selskapet. Han reiste søksmål med påstand om at avskjedigen skulle kjennes ugyldig, og at han skulle tilkjennes erstatning og oppreisning. B AS gjorde blant annet gjeldende at A hadde sagt opp stillingen selv, subsidiært at en avskjedigelse av ham uansett ville ha vært rettmessig og atter subsidiært at det ville ha vært saklig grunn til oppsigelse.
- (4) Stavanger tingrett avsa 18. mars 2011 dom med slik domsslutning:
 - "1. B AS frifinnes.
 2. B AS tilkjennes sakens omkostninger med kr. 180.000,- - etthundreogåttitusen kroner -. Forfallstidspunkt settes til 14 – fjorten – dager etter domsavsigelse."
- (5) Tingretten bygget avgjørelsen på at A selv hadde sagt opp sin stilling.
- (6) A påanket dommen til Gulating lagmannsrett, som 23. april 2012 avsa dom med slik domsslutning:
 - "1. Anken forkastes.
 2. B AS betaler til A 6.300 – sekstusentrehundre – kroner innen 2 – to – uker fra dommens

forkynnelse.

3. **I sakskostnader for lagmannsretten betaler A til B AS 160.000 – etthundreogsekstitusen – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.**
4. **Anken forkastes for så vidt gjelder tingrettens sakskostnadsavgjørelse."**

(7) Lagmannsretten fant at A ikke selv hadde sagt opp sin stilling, men at B AS hadde avskjediget ham. Avskjedigelsen var urettmessig, men det var grunnlag for å si ham opp. Han fikk derfor erstatning for tapt arbeidsfortjeneste i oppsigelsestiden.

(8) A har inngitt særskilt anke over lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse, og har i hovedsak gjort gjeldende at han har vunnet frem med at han ikke sa opp selv, at det ikke var grunnlag for avskjed og at han hadde krav på erstatning for tapt arbeidsinntekt i oppsigelsesperioden. Lagmannsrettens lovanvendelse er derfor uriktig når den har funnet at B AS har vunnet saken fullt ut eller i det vesentlige, jf. tvisteloven § 20-2.

(9) A har nedlagt slik påstand:

- "1. **Partene dekker egne omkostninger for tingrett og lagmannsrett.**
2. **B AS v/styrets leder dømmes til å betale As saksomkostninger for Høyesterett."**

(10) B AS har inngitt tilsvarende og har i hovedsak gjort gjeldende at lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse er riktig. Det sentrale i saken var at det var rettmessig å avslutte arbeidsforholdet, og B AS har derfor vunnet saken i det vesentlige.

(11) B AS har nedlagt slik påstand:

- "1. **Anken forkastes.**
2. **A betaler B AS' omkostninger for Høyesterett."**

(12) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at utvalgets kompetanse er begrenset etter tvisteloven § 20-9 tredje ledd til å prøve lagmannsrettens lovanvendelse og saksbehandling, samt bevisvurderingen så langt den utelukkende gjelder sakskostnadsavgjørelsen.

(13) Lagmannsretten fant at B AS urettmessig avskjediget A, men at det var grunnlag for oppsigelse. A ble derfor tilkjent erstatning for tapt arbeidsfortjeneste i oppsigelsestiden. Lagmannsretten skulle da ikke ha forkastet anken, men isteden utformet en ny domsslutning. Denne feilen er imidlertid uten betydning for sakskostnadsavgjørelsen. Spørsmålet om hvem som skal bære sakskostnadene, må avgjøres ut fra lagmannsrettens reelle resultat.

(14) Lagmannsretten begrunnet sakskostnadsavgjørelsen slik:

"Begge parter har nedlagt påstand om sakskostnader. Den ankende parts krav gjelder erstatning for tapt arbeidsfortjeneste frem til domstidspunktet og erstatning for tap i fremtidig inntekt, samt oppreisningserstatning. Sett på bakgrunn av kravet, er det beløp han tilkjennes ved lagmannsrettens dom av slik beskjedent størrelse at saken må anses vunnet av ankemotparten, jf. tvisteloven § 20-2. Lagmannsretten finnes således at sakskostnader blir å tilkjenne ankemotparten. Det kan ikke ses å foreligge slike tungtveiende grunner som etter § 20-2 tredje ledd gjør det rimelig å fritta for sakskostnadsansvaret."

(15) Lagmannsretten har her utelukkende sett på forholdet mellom det erstatnings- og

oppreisningskrav som A hadde fremmet og den erstatning han ble tilkjent i dommen. Etter utvalgets syn skulle lagmannsretten også trukket inn i vurderingen at A fikk medhold i at han ikke hadde sagt opp selv, og særlig at han ble ansett urettmessig avskjediget av B AS. Riktignok fant lagmannsretten at det var saklig grunnlag for oppsigelse, men det er vesentlig forskjell på å bli avskjediget og oppsagt. Når A i tillegg ble tilkjent erstatning, kan utvalget ikke se at B AS har fått medhold "fullt ut eller i det vesentlige", jf. tvisteloven § 20-2.

- (16) Hvis Arbø skal pålegges å erstatte motpartens sakskostnader, må det skje med hjemmel i tvisteloven § 20-3 eller § 20-4. Disse bestemmelsene er ikke vurdert av lagmannsretten.
- (17) Lagmannsrettens lovanvendelse er etter dette uriktig, og både avgjørelsen av sakskostnadene for lagmannsretten og tingretten må oppheves.
- (18) Anken har ført frem, og den ankende part har for Høyesterett krevd erstatning for sakskostnader med 15 000 kroner. Påstanden tas til følge. Den ankende part er ikke belastet rettsgebyr, jf. rettsgebyrloven § 10 første ledd nr. 10.
- (19) Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING :

1. Lagmannsrettens dom – domsslutningens punkt 3 og 4 – oppheves.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler B AS 15 000 – femtentusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av kjennelsen.

Aage Thor Falkanger
(sign.)

Arnfinn Bårdsen
(sign.)

Kristin Normann
(sign.)

Riktig utskrift: